

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 000163 09 Кж 2
Бања Лука, 16.6.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Реџиба Бегића као чланова вијећа, уз учешће записничара Слађане Сувајчевић, у кривичном предмету против оптуженог М. В. због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама, браниоца оптуженог и пуномоћника оштећених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000163 08 К од 3.2.2009. године, у сједници вијећа којој су присуствовали, замјеник главног републичког тужиоца Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац, адвокат М. С. из Б. донио је 16.6.2009. године

ПРЕСУДУ

Дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог М. В. преиначава се у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000163 08 К од 3.2.2009. године, тако, што се оптужени М. В. због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске за које је том пресудом оглашен кривим, осуђује на казну затвора у трајању од 9 (девет) година, у коју му се по члану 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске урачунава вријеме проведено у притвору од 7.2.2008. године, па надаље, а дјелимичним уважавањем жалбе пуномоћника оштећених М. Б. и Г. Ј. иста пресуда се преиначава у дијелу који се односи на имовинскоправни захтјев, тако што се оштећене М. Б. и Г. Ј. са имовинскоправним захтјевом на основу, члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку упућују на парницу.

У преосталом дијелу, првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000 163 08 К од 3.2.2009. године, оптужени М. В. је оглашен кривим због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година. У изречену казну урачунато му је вријеме проведено у притвору од 8.2.2008. године, па надаље.

На основу члана 62. КЗ РС од оптуженог је одузет пиштољ марке “ЦЗ 100”, цалл 9 мм, пара фабрички број...

На основу члана 96. и члана 99. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка и паушалног износа који су поближе специфицирани у овој одлуци из побијане пресуде.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе, бранилац оптуженог, адвокат М. С. из Б. и пуномоћник оштећених М. Б. и Г. Ј., адвокат Ц. А. из Б.

Бранилац оптуженог побија пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачке ј) и з) и става 2. истог члана ЗКП-а, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни. Жалба предлаже да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске, или да се та пресуда преиначи и оптуженом изрекне мања казна.

Одговор на ову жалбу није поднесен.

Пуномоћник оштећених побија пресуду због одлуке о трошковима заступања оштећених и одлуке о имовинско-правном захтјеву. Предлаже да се уважавањем ове жалбе оштећенима досуде трошкови заступања, а да се са имовинско-правним захтјевом упуте на парницу.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу и у цјелости остао код навода и прједлога из жалбе, док је замјеник главног републичког тужиоца предложила да се жалба браниоца оптуженог, као неоснована, одбије и првостепена пресуда потврди.

Разматрајући жалбе у границама основа побијања пресуде, спис и побијану пресуду, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП, жалба браниоца оптуженог види у повреди одредбе члана 296. ЗКП-а, указујући да писмено изречена пресуда не одговара потпуно пресуди која је објављена, па тако истиче да је приликом објављивања пресуде предсједник вијећа рекао “пошто је из куће узео пиштољ марке Црвена застава 100 цалибар 9 м пара”, док је у писаном отправку писане пресуде наведено “пошто је из куће узео пиштољ марке ЦЗ 100” цал 9 мм Пара, фабрички број... Из материјалних доказа у спису, истиче ова жалба, пиштољ који је одузет од оптуженог према потврди о добровољној предаји пиштоља је “Чешка збројовка 100” Лугер цал 9 мм. Истиче се даље да је приликом изрицања пресуде, предсједник вијећа објавио да је оштећени умро 20.1.2008. године а у писменом отправку пресуде да је умро 22.1.2008. године. Такође се истиче да је предсједник вијећа прочитао приликом објављивања пресуде да је оптужени “када је Д. два до три пута ударио у предјелу главе”, а у писменом отправку пресуде стоји “када је Д. ударио руком у предјелу главе”. Жалба браниоца такође приговара начину на који је предсједник вијећа првостепеног суда интервенисао приликом директног

испитивања свједока Б. А. од стране тужиоца, наглашавајући да је тиме у току главног претреса повређена одредба члана 269. став 3. ЗКП, јер да је предсједник вијећа сугерисао свједоку одговоре на постављена питања, а на нека од постављених питања одговарао умјесто свједока.

У тим недостацима жалба налази битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП-а.

Оцјењујући те приговоре, овај суд налази да они нису основани, јер да би се могло говорити о постојању битне повреде из члана 303. став 2. ЗКП потребно је доказати да суд у току главног претреса, или приликом доношења пресуде није примјенио, или је неправилно примјенио коју одредбу Закона о кривичном поступку, а то је било, или је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. У конкретном случају тачно је да постоје недостаци на које у овом основу побијања пресуде указује жалба браниоца, али они нису по свом значају такви да су били, или могли бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. Ово због тога што је писмено изречена пресуда која је достављена оптуженом и његовом браниоцу, чињенична утврђења засновала на резултатима доказа изведеним на главном претресу, поближе идентификовала оружје, као средство којим је дјело извршено, утврдила тачан датум смрти оштећеног који, ни по жалби није споран, јер је утврђен на основу извода из матичне књиге умрлих матичара Скупштине општине З. издан под бројем 07-202-234/2008 од 22.1.2008. Што се пак тиче приговора у вези са начином интервенције предсједника вијећа приликом директног испитивања свједока Б. А. од стране окружног тужиоца, овај суд наглашава да овај свједок има говорну ману, што жалба такође не оспорава, да на нека питања одговара са задршком, да је испитивање овога свједока заиста било у знатној мјери отежано, па када предсједник вијећа интервенише у циљу појашњења одговора на постављена питања, а на неко од питања и одговори, а свједок такав одговор потврди, таква интервенција предсједника вијећа у току главног претреса, не може се, по оцјени овога суда, сматрати настојањем да свједок изјави оно што одговара оптужби, а што би било на штету одбране. Коначно, и приговор да изречена пресуда садржи синтагму да је оптужени, “када је Д. два до три пута ударио руком у предјелу главе”, а у писаном отпракку изреке пресуде стоји “када је Д. ударио руком у предјелу главе”, нема онај значај какав му придаје жалба, јер несаслагласност између изречене пресуде и писменог отпракку пресуде која је достављена оптуженом и браниоцу, није била а нити је могла бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. Жалба за овај, као и за претходно изнесене приговоре није изнијела аргументацију из које би се могло закључити да је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП. Стога су, сви ти приговори неосновани.

Изnoseћи приговоре битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП, јер да је изрека пресуде неразумљива, противрјечана сама себи и разлозима пресуде, и да пресуда уопште не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а што је у директној вези са погрешно и непотпуно утврђеним чињеничним стањем, жалба на ту повреду указује анализирајући изреку пресуде, истичући да побијана пресуда није на поуздан начин утврдила тачно вријеме догађаја који се збио у дискотеци М., нити је о

томе дала ваљане разлоге. У вези са овим приговором жалба укратко анализира садржај исказа свједока М. П., В. З., С. В. и Н. Н., па анализом садржаја исказа ових свједока закључује да су они у својим исказима, што се тиче времена када се овај догађај десио, различито исказивали и ниједан од ових свједока није потврдио да се догађај збио око 21,30 часова, како то утврђује изрека побијане пресуде. Уз то побијана пресуда о овој – по жалби одлучној чињеници, није дала ваљане разлоге. У вези са утврђењем које је у изреци побијане пресуде изражено синтагмом “када је Д. ударио руком у предјелу главе”, жалба анализира садржај исказа свједока Б. Л., Н. Н., М. П. и М. С., те такође износи тврдњу да ниједан од ових свједока није потврдио да је оптужени Д. И. ударио руком у предјелу главе, а побијана пресуда ту чињеницу узима утврђеном, а за њу не даје ваљано образложење. У вези са утврђењем у 7. и 8. реду изреке пресуде (пошто је из куће узео пиштољ “марке ЦЗ 100” Пара цалп 9 мм, фабрички број..., жалба истиче садржај о овом дијелу свједочења Б. А., поново приговарајући начину испитивања овога свједока на предња утврђења и интервенцији председника вијећа у току директног испитивања овог свједока, посебно наглашавајући да чињеница одвожења оптуженог до његове куће и узимање пиштоља (свједок А. је по жалби кључни свједок на основу чијег исказа је ова чињеница утврђена), није несумњиво утврђена због начина на који је у току директног испитивања свједока од стране тужиоца интервенисао председник вијећа. Жалба наиме тврди, да свједок А. није возио оптуженог његовој кући да би овај узео пиштољ, већ да би узео новац и платио рачун у дискотеци М., јер су свједоци В. З. и М. С. потврдили, З. да је оптужени цијело вријеме код себе имао пиштољ, а С. да се оптужени по напуштању дискотеке М. у току ноћи вратио и платио дио рачуна који је направио те вечери у овој дискотеци. Жалба заправо, износећи те тврдње, доводи у сумњу мотив вожења оптуженог до његове куће, бранећи своју кључну тезу – Б. А. је возио оптуженог његовој кући, али не да би узео пиштољ, већ новац. Коначно жалба истиче да побијана пресуда није дала ваљане разлоге за чињенична утврђења онога дијела изреке пресуде која се односе на одвожење оптуженог кући и узимање пиштоља, те да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП.

Жалба критикује утврђење побијане пресуде да је оптужени “говорећи да ће Д. убити, отишао пред кафић А. У овом дијелу, жалба анализира садржај исказа свједока Б. А., наглашавајући да ту тврдњу није изрекао свједок већ председник вијећа, а онда је и свједок А. то потврдио. Доводи се у везу исказ А. с једне и исказ свједока Р. Б. с друге стране и указује на различите тврдње свједока у погледу ове чињенице. Критикује се и утврђење побијане пресуде у вези са догађајем који се десио испред кафе бара А., јер изрека пресуде утврђује да је оптужени са пиштољем у руци кренуо према Д. И., М. Б. и Б. Ј., анализира се у вези са овим утврђењем садржај исказа свједока М. Б. и Б. Ј., те указује на разлике у овим исказима и доводи у сумњу коначан закључак побијане пресуде да се овај дио догађаја одвијао онако како то утврђује пресуда. Посебно жалба апострофира дио исказа свједока Б. Ј., указује на разлике у исказима које је овај свједок давао у Окружном тужилаштву, на главном претресу пред првостепеним судом и у Станици полиције З., да није јасно који је од исказа овог свједока прихватио првостепени суд, те да се на таквом исказу не може заснивати пресуда, чиме је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана

303. став 1. тачка з) ЗКП. Доводи се у везу исказ свједока Ј. са исказом свједока Д. И. и указује да су они, о догађају пред кафе баром А. исказивали различито.

Жалба такође указује на мањкавост чињеничних утврђења побијане пресуде у погледу одлучне чињенице а то је узрок смрти оштећеног М. Б., позивајући се на садржај налаза и мишљења вјештака В. др Т., који је на главном претресу пред првостепеним судом указао на пропуст приликом обдукције тијела М. Б., јер обдуцент није приликом обдукције видео тромбоемболију која је иначе клинички констатована, да је то пропуст обдуцента, те да се овај вјештак не може сагласити са коначним закључком до којег је на основу налаза вјештака оптужбе др З. Ц., у вези са узроком смрти оштећеног, дошла побијана пресуда.

Коначно, приговара се одлучи побијане пресуде о урачунавању времена проведеног у притвору, тврди се да је оптужени притворен 7.2.2008. године а не 8.2.2008. године, како то утврђује побијана пресуда.

У жалбеном основу повреде кривичног закона жалба истиче, да је оптужени поступао у нужној одбрани, да су нападачи били оштећени Б., Д. И. и Б. Ј., јер су они кренули према оптуженом, он их је упозоравао испуцавши у зрак неколико хитаца, а онда му је пришао оштећени Б. и повриједио га сјекирицом у предјелу главе те задао му ударац у предјелу десног ока, па је одбијајући тај напад а након што су му нанесене наведене повреде, бранећи се од напада испалио два хица у стомак оштећеном Б. Износећи те тврдње жалба се позива на садржај исказа свједока Р. М., М. Б., те на налаз и мишљење вјештака З. др Ц. који је потврдио у свом исказу пред првостепеним судом да је повреда код оптуженог у предјелу тјемена могла настати тупо-тврдим замахнутим баченим предметом.

Жалба сматра да почињено дјело није кривично дјело, па да је сљедом тога оптуженог требало ослободити од оптужбе.

Побијајући пресуду због одлуке о изреченој казни жалба сматра да првостепени суд није правилно оцјенио бројне олакшавајуће околности на страни оптуженог, посебно стање битно смањене урачунљивости у вријеме извршења дјела, као и понашање оштећеног те Д. И. и Б. Ј., те стање јаке раздражености у којој се налазио оптужени, посебно породичне и личне прилике оптуженог, његову спремност да оштећеног обештети. Да су све те околности правилно цијењене, оптуженом би била изречена мања казна.

Оцјењујући приговоре жалбе браниоца у сегменту побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачке ј) и з), овај суд налази да су ти приговори неосновани, да нема никакве противрјечности у изреци пресуде, изрека је јасна и разумљива, није противрјечна сама себи, нити разлозима пресуде, а пресуда садржи ваљане разлоге о одлучним чињеницама, а није учињена ни повреда из тачке з) става 1. истога члана ЗКП, коју жалба види у разликама у исказима свједока Б. Ј., јер се пресуда не заснива само на том исказу.

Будући да жалба паралелно износи аргументацију за побијање пресуде по основу битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у разлозима ове пресуде су дати одговори на неоснованост жалбених приговора у погледу битних повреда одредаба кривичног поступка, овај суд налази да су и чињенична утврђења изреке побијане пресуде потпуна и правилна. Она се не могу довести у сумњу приговорима који се истичу у жалби, како у дијелу који се односи на догађај у дискотеци М., тако и свеукупног понашања оптуженог након тог инцидента, а које се манифестује у томе да оптужени одлази у угоститељски објекат БМ у Т., сазнаје број мобилног телефона Д. И., број телефона И. му даје свједок Р. Б., након чега оптужени тражи од Б. А. да га одвезе до његове куће у Т.1, А. то и чини, враћа оштећеног пред дискотеку М., тада види код оптуженог пиштољ, говори да ће убити Д. и овога назива телефоном и када утврђује да се И. налази у кафе бару А., овога обавјештева да ће доћи да се разјасне, долази својим возилом испред овог угоститељског објекта, излази из аутомобила, са пиштољем у руци креће у правцу И., оштећеног Б. и Б. Ј. па када оштећени М. Б. креће према оптуженом и говори му “баца пиштољ, шта ће ти то” оптужени из пиштоља у зрак испалује четири хица говорећи И. и Ј. да му не прилазе те када му оштећени М. прилази и покушава одузети пиштољ, испалује два хица у стомак овог оштећеног, наноси му двије прострелне ране са оштећењима која су описана у изреци побијане пресуде, а као последица нанесених повреда долази до дифузног запаљења трбушнице, што доводи до смрти оштећеног дана 22.1.2008. године у Клиничном центру у Б.

Жалба браниоца оптуженог неосновано приговара да побијана пресуда није утврдила тачно вријеме догађаја у дискотеци М., те да пресуда о тој чињеници, која је по жалби одлучна, није дала ваљане разлоге.

Тај приговор није основан, јер иако су се свједоци о времену када се овај догађај збио различито изјашњавали, свједок Д. И. је у свом исказу на главном претресу пред првостепеним судом 19.5.2008. године исказао да је у дискотеку М. дошао око пола десет или десет, док су свједоци М. П., Б. Л., В. З., Н. Н. и С. В. о времену када се овај догађај збио различито изјашњавали, па како побијана пресуда као вријеме догађаја утврђује око 21,30 сати, она то своје утврђење заснива на исказу свједока Д. И. Коначно, по оцјени овога суда није ни могуће утврдити тачно вријеме догађаја нити је та чињеница сама за себе одлучна, како то тврди жалба, ако се правилно сагледа понашање оптуженог у овој дискотеци (када након вербалног сукоба са Д. И. оптужени овога удара шаком у предјелу главе), што свједок И. у свом исказу потврђује.

Жалбени приговор да свједок Б. А. није возио оптуженог његовој кући да би овај узео пиштољ, већ да је ишао да донесе новац да плати рачун који је остао дужан у дискотеци М., овај суд оцјењује неоснованим, јер је свједок Б. А. у свом исказу потврдио да је, након што је оптуженог из угоститељског објекта БМ одвезао кући и вратио га својим аутомобилом испред дискотеке М., видео када је оптужени ставио шанжер у пиштољ. Свједок истина не потврђује да је прије тога видео пиштољ код оптуженог, но слијед догађаја, како га утврђује изрека побијане пресуде а у вези са исказом свједока А., упућује на исправан закључак побијане пресуде да је оптужени пиштољ узео када га је А. одвезао кући. О томе побијана пресуда даје разлоге на страни 6., образлажући свој

закључак о томе наводима да је оптужени у угоститељском објекту БМ у Т. сазнао број телефона Д. И., па га је одмах могао и назвати и с њим расправити евентуалне неспоразуме, а не тражити од Б. А. да га својим аутомобилом вози кући. Произилази, дакле да је А. оптуженог возио кући да би овај узео пиштољ. Такав закључак побијане пресуде у овом дијелу, прихвата и овај суд.

Жалбени приговор да побијана пресуда није утврдила постојање узрочне везе између нанесених повреда оштећеном и настале последице такође није основан, јер из налаза и мишљења вјештака др. З. Ц. и свједочења овог вјештака пред првостепеним судом, произилази несумњив закључак да је смрт оштећеног М. Б. наступила усљед дифузног запаљења трбушнице а то запаљење је у директно-узрочној вези са стрелним повредама у предјелу стомака, а све предузете мјере лијечења оштећеног биле су адекватне. Стога ни тај жалбени приговор није основан.

Жалба приговара и чињеничним утврђењима у дијелу изреке пресуде који се односи на догађај испред кафе бара А. износећи своје виђење тока овог дијела догађаја кроз садржаје исказа свједока Д. И., Б. Ј. и М. Б., наглашавајући да су ови свједоци о овом дијелу догађаја различито исказивали, да њихови искази нису увјерљиви, већ је увјерљиво свједочење оптуженог. Оцјењујући ове приговоре, овај суд налази да су они неосновани, јер, жалба губи из вида да се догађај испред кафе бара А. не може посматрати изоловано од свега оног што је том догађају претходило. То је понашање оптуженог у дискотеци М., његов одлазак у угоститељски објекат БМ гдје сазнаје број телефона Д. И. (овај број му даје свједок Р. Б.), из овог објекта оптуженог његовој кући вози свједок Б. А., оптужени се враћа истим аутомобилом пред дискотеку М., а онда својим аутомобилом одлази испред кафе бара А., излази из аутомобила, у руци држи пиштољ, упућује се према оштећеном М. Б., Д. И. и Б. Ј. и када се ови упућују према њему, он испалује неколико хитаца у ваздух, а догађај се даље одвија на начин који приближно описују свједоци Д. И., Б. Ј. и М. Б. Оно што чини суштину дијелова њихових исказа је тврдња да је оптужени по изласку из аутомобила већ у руци имао пиштољ, а када се то утврђење доведе у везу са свеукупним понашањем оптуженог, о коме је већ било ријечи, онда се и по оцјени овога суда може извести закључак, какав је извела и побијана пресуда, да је оптужени у догађају испред кафе бара А. био нападач, дакле није поступао у нужној одбрани, па према томе ни у прекорачењу нужне одбране. Наиме, оптужени је још испред дискотеке М., а што потврђује свједок Б. А., рекао да иде да убије Д. Овај свједок је о томе, шта је оптужени рекао пред М., послао поруку свједоку Р. Б. са садржајем да јави Д. И. да оптужени иде са пиштољем да га убије. Свједок Р. Б. потврђује да је добио поруку од А. и након добијене поруке назвао оштећеног М. Б. Да су оштећени М. Б., Д. И. и Б. Ј. знали да ће оптужени доћи пред кафе бар А. произилази и из исказа свједока С. В., полицајца, који је након инцидента у дискотеци М. између оптуженог и Д. И., назвао оштећеног М. Б. и замолио га да не долази у дискотеку М., што му је оштећени и обећао. Исто тако оштећени Б. је и од свог сестрића Д. И. сазнао за инцидент између оптуженог и И., а што је утврђено на основу исказа свједока Н. Н., власника дискотеке М. којег је оштећени назвао телефоном и питао га зашто му полиција долази у објекат. У вези са таквим чињеничним утврђењима, произилази да су оштећени, Д. И. и Б. Ј. знали да ће оптужени доћи испред кафе бара А. сачекали његов долазак, дакле били су спремни за напад, па у ситуацији

када су и оптужени, оштећени (са И. и Ј.) спремни за напад, те када оптужени по изласку из аутомобила у руци држи пиштољ те када једни другима долазе у сусрет, онда су обе стране у противправном нападу, па у таквој ситуацији се ни једна од њих, не може позивати на нужну одбрану.

Из наведених разлога приговори жалбе браниоца оптуженог да је на штету оптуженог повријеђен кривични закон, јер да почињено дјело није кривично дјело у смислу члана 11. став 1. КЗ РС, није основан.

Када оптужени на начин и под околностима описаним у изреци побијане пресуде из непосредне близине испалjuje два хица из пиштоља у стомак оштећеног М. Б. и наноси му повреде у виду прострелних рана са оштећењима десне половине попречног дијела дебелог цријева, слезене, вијуга танког цријева, веза дебелог цријева и ткива опорњака танког цријева које су проузроковале дифузно запаљење трбушнице и смрт оштећеног, оптужени је свјестан да испалењем хитаца из ватреног оружја у витални дио тијела оштећеног може наступити смрт и он ту последицу и хоће. Поступа дакле са директним умишљајем, као обликом виности. Приговор жалбе браниоца да пресуда није дала разлоге о облику виности је из наведених разлога неоснован.

Жалбом се побија првостепена пресуда и због одлуке о казни. Оцјењујући приговоре које износи жалба у овом основу побијања пресуде, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 11 (једанаест) година, коју побијана пресуда изриче оптуженом престрога, те да првостепени суд на страни оптуженог није у довољној мјери цијенио утврђене олакшавајуће околности, дакле казна није одмјерена у складу са правилима о одмјеравању казне коју прописује одредба члана 37. став 1. КЗ РС. Првостепени суд на страни оптуженог није утврдио отежавајуће околности, па како утврђене олакшавајуће по оцјени овога суда нису правилно оцјењене са аспекта сврхе кажњавања коју прописује одредба члана 28. КЗ РС, овај суд налази да је изречена казна престрога. Наиме, степен кривичне одговорности оптуженог по оцјени овога суда је нужно сагледати и са аспекта спремности оштећеног, те Д. И. и Б. Ј. за сукоб са оптуженим, а та околност није правилно оцјењена и са тог аспекта. Из свих тих разлога овај суд је дјелимично уважио жалбу браниоца оптуженог и преиначио првостепену пресуду у одлуци о казни, те је оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 9 (девет) година, налазећи да је та мјера казне довољна и потребна да би се истом остварила сврха кажњавања, како с аспекта опште (генералне), тако и посебне (специјалне) превенције.

У изречену казну овом пресудом оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору од 7.2.2008. године па надаље, јер је тога дана оптужени и лишен слободе.

Суд је дјелимично уважио жалбу пуномоћника оштећених М. Б. и Г. Ј. из разлога што су ове оштећене поставиле имовинско-правни захтјев на главном претресу пред првостепеним судом, а такав захтјев је поставио и њихов пуномоћник у поднеску од 28.10.2008. године, па како првостепени суд о том захтјеву није донео одлуку, овај суд је оштећене са имовинско-правним захтјевом у цјелини упутио на парницу, на основу члана 108. став 3. ЗКП.

Што се тиче захтјева пуномоћника да се оптужени обавезе на плаћање трошкова заступања оштећених, побијана пресуда је образложила зашто је тај захтјев неоснован а те разлоге у цјелости прихвата и овај суд. Ово због тога што према одредби члана 96. став 2. тачка з) ЗКП-а трошкови кривичног поступка између осталих обухватају и нужне издатке оштећеног и његовог законског заступника, дакле не пуномоћника, а пуномоћник је управо те трошкове и захтјевао.

Из свих наведених разлога одлучено је као у изреци ове пресуде на основу члана 320. став 1. ЗКП-а.

Записничар
Слађана Сувајчевић

Предсједник вијећа
Горана Микеш